

ISIDORA
BJELICA

*Sarajka
u
Beogradu*

I DRUGE DRAME

 Laguna

Copyright © 2001, Isidora Bjelica

Copyright © 2021 ovog izdanja, LAGUNA

*Sarajka
u
Beogradu*

I DRUGE DRAME

Sadržaj

Sarajka u Beogradu.	9
Šta ostane posle zanosa	35
Simeon Nemanja	53
Psovači.	115
Drugi svet	193
<i>Wintertime</i> ili Gdje je nestao crveni zec?	213
Isidorini januari	241
Skadarlijska.	261
<i>O autorki</i>	285

SARAJKA U BEOGRADU
ili
Sevdah Stane Popičke
(etno-komedija)

*Ovaj komad je posvećen Anji Popović,
koja je dušom, telom, duhom i rečima
uspela da, na daskama koje život znače,
oživi Stanu Popičku i da učini da se hi-
ljade ljudi smeje i plače istovremeno i da
tako svi postajemo bolji... I sa ove i sa one
strane Drine.*

Sarajka Stana Popić, ambiciozna novinarka, izbeglica s one strane Drine, razočarana smrću dr Jove Raškovića, dr Veska Savića i izolacijom dr Radovana Karadžića, dolazi kod poslednjeg preživelog srpskog psihijatra da uradi epohalni intervju u kojem će se definitivno objasniti koreni srpskog ludila. U furioznom novinarskom tur de forsu Stana Popić iznosi sve tajne najmarkantnijih figura sarajevsko-beogradskog estradno političkog turbo džet-seta. Popićka između ostalih traća i Bregu i Kustu, Đogu i Nogu, Aliju i Radovana, princa Tomislava i princezu Jelisavetu, Isidoru i Juku Prazinu, Dobricu i Bečkovića, Berbera i Šešelja, Kapora i Kalajića, Neleta i Harija, Biljanu Srbljanović i Vesnu Radusinović itd. i sl. etc.

Sarajka u Beogradu je definitivna komedija bosanskog sevdaha. Ona je zapravo priručnik i rečnik i vodič za Beograđane starosedeoce koji žele da pruže bratsku ruku bosanskim beskućnicima što su okupirali Srbiju. Ovaj komad je pisan u duhu trumankepotovske tračurgije koja svojim paradoksima i humorom nadilazi tradiciju mrtve dramaturgije apsurdna. Tračurgija je jedini postupak kojim se može danas predstaviti tragedija balkanika. Zato je ovo eksplcitna komedija koja krije da je tragedija, mada je očigledno da je terapija.

LICA:

STANA POPIČ: Rođena '66. u Sarajevu, po zanimanju novinar i pesnik. Prinudno izbegla u Beograd u vihoru ratnih zbivanja.

Sama, nesrećno neudata, očajnički traži muža i vlada svim aspektima džet-seta, kako sa one tako i sa ove strane Drine.

Žali za Sarajevom koga više nema.

Volela bi da može više da voli Beograd u kojem je.

Debeljuškasta, crvenokosa, u *Sent Džordž* outfitu.

PSIHIJATAR NN: Mrtav, sve vreme – što publika otkrije tek na kraju, ali i te kako aktivan i prisutan. Igra više mrtav nego mnogi živi.

Stan najpoznatijeg živog srpskog psihijatra koji je u odsustvu (večnom dr Veska Savića i dr Jove Raškovića i privremenom dr Radovana Karadžića) preuzeo sve preostale elitne ludake. Na sredini sobe invalidska kolica, skoro na rampi, leđima ka publici okrenut psihijatar u svilenoj pidžami boje višnje.

Levo krevet bolnički, desno stolica.

Levo i desno ventilatori kao u noar filmovima. Gotovo nadohvat mu ruke, stočić i na njemu kafa i telefon.

(Kucanje jako a potom sva uzbuđena, vidno zajapurena, upadne devojka sa skejtom i rancem, sva mokra u bermudama i šeširiću za safari.

Ona gleda levo-desno. Unezvereno seda na stolicu. Spušta stvari. Vadi magnetofon. Spušta ga na sto.)

STANA: Joj, izvin'te što kasnim... Al' tako mi nešto bilo loše, ušla sam u tramvaj da stignem na vrijeme i onda mi zatutnja u ušima, smrači mi se. Pa sam sišla sa tramvaja, neki fin mladič mi pomogô, odveo me kod njega kući, malo mi mahô maramicom, istrljô me... Jako fin mladič, ja ga pitam

koji je, on zamisli isto iz Saraj'va, otac mu onaj inženjer što je radio Adi i Berberu stan... E sad on me, mladič mislim, pita će ču, ja kažem kren'la, kod vas, tu se on oduševi, kaže zna vas sa televizije. Onda dok mi je laknulo, 'vamo-tamo, pa opet u tramvaj... Joj, ja ne znam kako vi, al' što ja mrzim taj tramvaj, je l' da i vi. E to mi je najgore u ovom Beogradu, majke mi, čini mi se lakše mi je bilo i one granate trpit' nego ovdje uč' u tramvaj.

(Naglo ustane, ode do profesora, nagne se tako da mu njene grudi poklope glavu.)

... Eki, š'o vam je ovdje pravo dobro, baš, elitno. Vid' majke ti je l' ono Lule, onaj Isaković, pisac, jes' majke mi eno mučka kajganu ženi Lepoj... A š'a ono blješti na krovu, eno ga zet Jakanović postavlja antenu, halo, Žarko, pazi paščeš... Joj, bojim se, majke mi, visoko je... Eno ga pade! Pade pravo na psa Dragoslava Mihajloviča!

(Gleda zapanjeno za njim.)

Dobro je, živ je... Pas! A da vam kažem, ja sam vam stajala tamo u Sutjeskoj, znate gdje je to?

(Ovu demonstraciju pravi raskošno vrckajući dupetom i skakućući i zavijajući.)

To ti je ona što siječe Kralja Tomislava, kraj Druge gimnazije. Dole vam je stanovô onaj Juka Prazina, sigurno ste čuli za njega, pa njegova je stara ondulirala i fenirala Karađžićevu ženu... Malo više Radovan Karađžić, pa onda ja, a onda kad ga nakofrčiš ulijevo, pa mu ga spustiš ovdje... vojvoda Šešelj... Joj, što je to bila lijepa ulica, ma ja, a od vojvode ga smandrčneš ulijevo, pa mu ga daš, daš, daš... E tu ti je stanovo Zlaja iz *Crvene jabuke*... Jako lijep kraj, jak pravo!... E onda ga od vojvode Šešelja nagariš vopra, e tu ti

je bio stan one Isidore Bjelice, a pa ga od Bjelice tandrkneš udesno, pa mu ga onda sjuriš... E tu ti je stanovô Brega... Brego care! Jako lijep kraj, jak, al' što je ta mala Dimitriji-na bila uobražena, nikad nije htjela s rajom u dvorište, u školskom da skače na gumu, u prevodu da igra lastiša... Naka čudna, muva se oko kolica, kao u transu levo-desno oko psihijatra.

... Mogu vam reći stalno sanjam isti san, evo vi ste psihijatar kad biste mi to rastumačili... Idem ja Sutjeskom, Karadžić ide niz ulicu, kupio u zelenari prasu u prevodu praziluk sve fino sa frizurom, odozgo dolazi Brega sa kokom mu Dženanom kupio narandže i za njim ide jato koka i viču Brego, jeb' me, Brego jeb' me... Tek vidim ka meni ide neka patetična debela žena i kaže mi: Popička, oj Popička, ti nisi kupila ništa, a Brega narandže, a Karadžić praziluk!! Čuvaj se, Popička!... Aha!

Joj, da vas ne davim, nešto je to jako simbolično, nego da mi pređemo na intervju...

(Sedne. Uzima kasetofon, pali, ne radi, drnda, menja baterije.)

Eto to sad, a kupila sam nove alkalne... Mogu l' uzet iz vašeg daljinskog?

(Uzima baterije, šetka se po stanu.)

E da kažem, ne znam jeste l' vi poznavali Karadžića? Al' ja sam shvatila da mi je bio komšija tek kad sam ga zamislila sa tim cegerom i prazilukom, fin tih čovjek, al' eto kako ispade, a šta češ. Ja sam mu i pjesme čitala, jako su lijepe, i malu sam mu kćerku Sonju upoznala, igrale smo zajedno lastiš... Evo ga... Je'n-dva, je'n-dva-tri, proba, proba Stana Popič intervju sa našim poznatim psihijatrom doktorom... Nešto kô da mi zavija, al' radi... Joj usta su mi se osušila, je l' bi mogla kahfu

dobit', al' onako ako bi moglo po naški zakuhano, ne mogu ti ja ove njihove kahfe, kô Miljacku da srčem.

(Mazne profesoru kafu i pije je na skejtu demonstrirajući svoje veštine.)

Najbolju sam kahfu pila kad sam bila kod Miliča od Mačve, vampira lepenskog, kostura Radovanovog, joj š'o je to fin čovjek, baš fin, on mi je sam skuvô, išla sam gore kad je b'jeli luk pleo, preporučio me Nogo preko Đoga i on me primio kô da sam mu rodica! E nikad tu kahfu zaboravit' neću! E sad jes' da su se Đogo i Nogo zauzeli, čak je i Matija, mislim onaj Bečković, akademik, telefonirô, š'o on, profesore, dobro gleda u šolju! Kaže: „Učini maloj Popički, namučila se, eto.“ Kad završi ubode prst da vidi šta šolja kaže... Vid' manijaka, vid' puta, a ovaj put vijuga u maglu. Magla, magla, a neka ptičurina juri ovog manijaka. E sad ne znam jesi l' ti ptičurina ili manijak...

(Vidi da ne reaguje, da je ukočen i sad sa malim oklevanjem prilazi mu i razgleda ga. Podiže mu ruke i stavlja ih na sasvim mokre grudi.)

Bi l' se ja mogla presvuč', vidiš kako sam iskisla... E vi ste se nešto baš uščakli, e baš nezgodno i Nogo je mogô iako je bio uščaknut.

(Okrene ga i presvlači se.)

I mogu vam reč', poslala mu ja neki čaj, radila ga neka žena iz Mostara, i Pogorelić je kupovô kod nje, kod te Mare, i to pre nego što se ono pričalo za njega i Mersada, kad ih je uhvatio Pike za klavirom! A po Piketu je dobio ime i Karadžičev mačak, joj frke kad smo ga evakuisali za Pale, navukô se mačak, bolan trauma! E sad šta mu ga je bilo vrug bi ga znao, valjda Pogorelić vježbô previše... Otpijesh

gutljaj otkočiš se odmah, morate to probat', nego izgubila sam kontakt s njom, znate ko bi znao njen telefon, Momo Kapor. Joj što je to ljudov, baš ljudov, on vam je isto naš, Sarajlija... Nema take ljudovčine, a što su mu romani dobri, pravo... Kažu da je ova Jel'saveta Karađorđević bila zaljubljena u njega, jeste l' čitali ovu njegovu zadnju stranicu od ovog zadnjeg romana? Joj š'o mi se svidjela zadnja stranica! Strava! Koma!

(Priđe mu onako u donjem vešu, gaće crvene, brus zelen i briše se ispod pazuha.)

Ove su mi gaće prije Olimpijade, e sad on vam ima problama sa vidom zato nije ni čitô ovu moju zbirku *Bezbeli ljut Behare* š'o sam mu poslala. Bi l' ja mogla telefonirat'! Hvala.

(Sedne, okreće broj i nervozno gurka psihijatra nogom.)

Momo, jesi l' sam? Popička, bolan Stana.

(Ustane i recituje.)

„Treperi mi srce malo, snijeg se vije nad Bembašom, tek šaka sati života mi ostala, osjećam se promašenom!“ Je l' da fino? Š'a, nemaš vremena, da zovem Dobricu Čosiča? Neće mi ga dat' Božica, on je sad u Otporu, lijepi plakate! I ja žurim!

(Zalupi slušalicu i odgura psihijatra na drugu stranu sobe.)

I Momi se jako dopalo! Rekô mi je Popička rastura, a ima ritma... Kaže meni Džogo, Popička, ti si prva radila intervju i sa Raškovićem, Jovom mislim i sa Karadžićem. I jesam, i on je meni prvi rekô da su Srbi ludi, al' oni papci iz sarajevskog *Večernjaka* nisu htjeli objavit... Ne znam, mislim, jeste l' vi razmišljali o tome, al' jako je čudno to sa

njim. Evo ga radi... Je'n-dva, je'n-dva, Stana Popič... Prvo pitanje za doktora profesora čuvenog psihijatra, recite mi doktore koliko su danas Srbi ljudi?

(Skoči i kikoće se.)

E jes' mi smiješno to pitanje majke mi, al' urednik debil mi rekô da ga postavim, čuj jesmo l' ljudi, pa ljudi smo, naravno da smo ljudi... š'a imam vas za to konsultovat', nego da mi to preskočimo pa da odmah odemo na drugo pitanje, mislim nervira me to, užasno, ne podnosim ta opšta mjesta i tračeve... ko je poludio, zašto je poludio!... Bože sačuvaj! Nego znate ko je poludio? Ne znam je l' ga se vi sjećate, onaj mali sin od onog brice Mersada što je šišô Z. Č. Zdravka Čoliča, aha. Onaj daidža od vlasnika daira, e jes' jadan evo ga već peta godina u ludnici, a šta čete.

(Peva pesmu.)

On još uvijek snima, misli da Kusta pjeva... A ja nikad nisam bila u ludari, jer sam smirena, stabilna, sredžena osoba, majke mi. A mogu vam reć' puno je moje raje polud'lo, š'o je zanimljivo, više je polud'lo nego š'o je poginulo, eto... A pitala sam ja i Radovana i on mi kaže, gore smo u hotel *Jahorini* pričali, Pike mi, mačak njegov, svjedok grizô me za nogu, Popička zdrava si potpuno, vozdra vopra stači skrozna! A on bi meni rekô da sam polud'la, u prevodu op'čila u ledinu... Dosta više, je l' jasno?

(Posle ovoga ide off njen unutrašnji glas.)

A bila sam i kod Čole da radim intervju pred ovaj njegov koncert *Gori vatra sad u nama* on mi je i reko za Nusreta.

(Kraj offa.)

A šta vi mislite o Čoli? Strašno je to što su čovjeka hapsili za one devize, majke mi, al' nije ni čudo š'a nam se dešava,

nije ni čudo... Kad eto šta su jednom Čoli pravili a jeste l' čitali za one njegove jednojajčano-dvojajčane blizance... Jeza, patologija što su čovjeka, bolan, hapsili za te blizance. Samo hapse za svašta.

(Gleda na sat.)

Hapse za jednojajčane, za dvojajčane, za oralno, za analno, pa je l' to normalno?! Nego ti bi mene raspričavô do sutra, smiri se malo, moramo radit', e dobro da predžem ja odmah na drugo pitanje, suviše smo se zadržali na ovom prvom, a i nije moje, mislim lijepo ste mi odgovorili, dakle *(pilji u papir)* drugo pitanje je kako vi gledate na današnju političku situaciju i ima li nade za nas lude? A joooo, bože me oprostite, nemojte samo mi govorit' poimence zbog ovog zakona o informisanju, ako možete onako apstraktno da se ništa ne shvati, ono u fazonu Željka Simića. Ne bih još da plaćam neku kintu... Moja situacija je jako teška, jako. Moram plaćat' stan na Novom Beogradu dvjesta maraka. I to bi bilo trista maraka al' pomogla mi Neda Ukraden da nađem jeftinije od njene neke poznanice drugar'ca drži pa mi dala. Jesi l' čist? Znaš ti na šta ja mislim, jesi l' ozvučen?

(Prepipava ga od nogu nagore.)

E jesi orutavio majke mi! E sad dok ja zaradim tih dvjesta maraka u novinama... dobro nekad izidžem i u kafič, i da vam kažem nije da sad ja nešto serem majke mi, al' prosto to nije normalno. Ovoliki grad a nidže kafiča. Na pet hiljada stanovnika jedan kafič. I onda se čude š'o raja hoda oko skupštine i sjedi po toboganima, pa š'a će! Čist si... Što sam se ušćakla sad ja, ma ne znam, nezgodno je, to oko te političke situacije i vama i meni, kako bismo tu uopšte mogli pričat', ne znam kako vi, al' meni je to sve ono... Bi l' mogla zapalit'?

(Pali cigaretu.)

Vala baš... sjaši Kurta da uzjaše Murta, nema vajde ni od koga... A jeste l' vi znali nekog od onih starih sarajevskih rukovod'laca? Moja baka je bila drugarica sa Razom, ženom Džemala Bijedića, š'o je ona fine sarme pravila, samo da ih je jače zavijala, e onda naša kućna pomoćnica je radila kod Hamdije Pozderca, oni su imali pudlicu Kira š'o je vazda pišala, dao im Tito lično. A dobro smo znali i Branka Mikulića, išli smo kod njega jednom na janjetinu u Bugojno, joj š'o je bila žilava... Ne znam kako vi gledate, al' kad to sve uporedim nekako mi se čini da su oni bili bolji a sve smo najgore o njima mislili, a kod Džure Starog, Pucara u bašči najljepše jabuke rasle i svima nam pokazivao a ko se dobro vladô mogô je koju i uzbrat... Nego znate šta, nekako mi to pitanje i ispada iz konteksta, šta sad, vi ste psihijatar, što bi sad pričali o politici. Ovdje me presječe, majke mi, kad čujem riječ politika, majke mi, baš lijepo je Vesna Radusinović u *Dami* pisala, kaže mijenjala sam slike na stolu čas sa Alijom, čas sa Karadžićem zavisno koja će vojska naić'... a jeste l' vi znali da se moja strina zabavljala, pardon, liječ'la kod Karadžića u Jagomiru? Š'o je on postavljao dijagnoze, vidi te i zna sve, ja šizofrenija, ja paranoja, ja histerija... Š'a god hoš, sve vidi. Vidio moju strinu i sa vrata kaže, evo je border lajner, to vam je nešto specifično, u prevodu kao granični psihotični slučaj... A znate da je Biljana Plavšić tetka od Lazanskog, e ko bi rekô. Od onog frajera š'o je prvi dio avion kako se krije iza letećeg tomahavka... E jest... dobro...

(Zazvoni mobilni telefon, vrti glavom, traži poziciju.)

Halo, š'a... ma hajde... Ne, ja sam kod psihijatra... Ma ne nisam bolan luda, nego radim intervju! Pa šta ja tu mogu

nadži negdje... Pa imaš valjda nekog jarana da ti može pozajmit' hiljadu maraka! Slušaj me dobro, radim sad nešto važno i ne mogu se nikako javit'... Vozdra... Kažem vozdra, dvica jasno! Nemoj da zajebaješ, majke ti!

(Nervozno uzme kasetofon i preslušava šta je snimila. Mobilni odloži na sto. Iznenada se sa kasetofona začuje pesma Plavog orkestra, ona pleše, skače kao da je na koncertu a onda se zaledi. Užas i panika se pojave na njenom licu.)

Joj, bože ša sam uradila, presnim'la sam Lošu! Lošu sam presnim'la... Š'a ću sad... To je sve š'o sam rano ustala i otišla u taj tramvaj. Ti si za sve kriv!

(Hoda nervozno i smešno levo-desno, a onda pravi pokrete rukama.)

Nirvana, nirvana, ruža u srcu, smiri se, Stano!

(Hukće, diše duboko i vrati joj se ludački osmeh na lice.)

Da ti kažem, ovu kasetu mi Loša lično dao ispred Koga, vi to ne znate, stariji ste... A Loša se tad zabavljao sa nekom malom Indirom, koja je stanovala na Trebeviću, da te bog sačuva... Baš na Trebeviću, da vam kažem kući je pratio žičarom... Kod nas se u Saraj'vu zna ko je odakle, mislim Kusturica, svaka mu čast za Palmu, al' on ti ja sa Gorice, onda ovaj mali Gorčin Stojanović, uspio jeste i pametan je, znamo se sa koncerata *Zabranjenog pušenja*, al' on ti je stanovô na Al'pašinom polju. Ne znam sa čim bi' to uporedila, to ti kô ono gdje je Ver'ca Rakočević čuvala koze u mladosti. Zna se vala š'a je š'a. Čekaj da vidim... Eto i to sad kad smo se lijepo raspričali, 'vako meni stalno neki belaj, da vam kažem, nesreća je to izbjeglička, joj Popička, joj Popička... Jadna tebi majka Popički! Imate li neku kasetu da je neki ludak pričô pa da se ja nasnimim, ja ću vam se odužit?

(Zvoni drugi mobilni, ona ga vadi iz tašne.)

Halo, ko, jes' ja sam... Š'a? Ma hajde! Ma š'a kažeš, pa š'a ćemo sad... Nema šanse, na mene ne računaj, ja ti to ne mogu jesti, ma nema šanse čuješ, to nije kafana to je mehana, ja jesam izbjeglica Stana Popič, al' vala me ne's vodat' kô mahnitu po mehanama. Ako si ti ajvan ja nisam!

(Zalupi drugi telefon.)

Imam dva za svaki slučaj, radi posla, potrebe, rasonode... A nijedan nije moj. Jedan mi od frajera, drugi poslovni, ništa svoje nema Stana Popič... Zove me jaran da idem dole na obalu na nekakav roštilj. Vi znate da je ovaj rat mene potpuno zabelajisao i da sam sad niko i ništa u ovom gradu, Popička ništa ne znači u ovom gradu, al' Stana Popič neće jest' dže ne valja. Radioaktivnu janjad i cinkanu ribu... Zna se, jela sam čevape kod Kurte, zeljanicu u Moriča hanu, bečku u Stojčevcu. A ja da vam kažem vi znate, vi ste školovan čovjek, čitali ste Frojda, š'a je Stojčevac, tamo vam je samo elita išla. Džuro Pucar Stari, drug Tito ručô bečku sa Jovankom, Veljko Bulajič tamo doveo Liz Tejlor, pojela šniclu natur. E sad, na Vrelo Bosne može se pojest pastrmka netovljena, tamo je i Samaran jeo na Olimpijadi. Š'o je to fin čovjek, upoznala sam ga, ja sam nosala neku baklju pa sam natrčala na njega u hodniku, u *Zetri*.

(Ide slet, izvodi svoj performans sa Olimpijade.)

Uh, dobro je da nema više te štafete da se omladina može malo odmorit'...

(Sedne mu u krilo.)

Što me dovede do mog trećeg pitanja, al' nemam na šta snimit', haj pamtiću, šta da radim, za sve je Popička

spremna... Š'a sam ono htjela, e da, kako vi kao doktor i istaknuti psihijatar priznat u cijelom svijetu, analizator, analitičar, antropolog srpske drame koji je liječio najviše domaćih političara, gledate š'a je to dovelo do ovog rata, mislim ratova, i kako biste to objasnili u jednoj rečen'ci...

(Lagano, ali sasvim lagano počne da se miče i zavrće u njegovom krilu kao da se tucaju.)

Šejtan, bolan šejtan, što bi rekô Sidran, jeste upoznali Sidrana, š'o je to pametan čovjek, šeta u snu. Žena mi njegova Šahbaza, pričala, sve ovako oko kreveta, a ona ga ne vidi, jer je mali! Š'a, nije ti smješno! Kompleksno je to pitanje, to sam baš onomad pitala Kemala Montena, al' nisam baš zadovoljna odgovorom, mislim jedna je Gertruda Munitič, jedna, je l' mislite da je istina da se pofatala sa Titom na Brionima, ja ne mislim ili ne znam, š'o je ona bila lijepa, pa kad zapjeva u plavoj haljini, onako plava...

(Ide opera... Pogleda na sat i odskoči, gleda nervozno kroz prozor, od tamo dopiru neki pucnji i urlici.)

Joj, pa ja sam potpuno zaribala, nočas moram u Bijeljину na neku tezgju, eto š'a ja moram radit' ič' po tezgama, joj da ja prilegnem na ovaj kauč (prilegne), al to ti je kad propadneš potpuno... Dajte da vidim š'a sam ono još htjela...

(Nađe neku kasetu, stavi, ono se začuje Zabranjeno pušenje.)

Nele! Je l' vi volite *Zabranjeno pušenje*, Nele je sad u Beogradu, mi se znamo iz Parkuše, mogu vam reč' on nikad da sjedne da popije piče, vazda onako hoda kô manit, kažu stipsa, a ja ne bi' rekla, više mi je izgledô kô poslovan čovjek, vjeran odan onoj svojoj još je sa njom... Ja volim Neleta i sa njim vazda fino, al' Elvis mi je još draži je l' znate onaj hit, „*Srđing et Bembaša*“? Sjedila sam jednom u *Olomanu* sa

njim, on jede krempitu, ja šampitu, oči sve govore. Te noći je Hari Mata Hari priveo Doris Dragović u šumu... Kako bi' vam uporedila, nema u Beogradu tako otmeno mjesto... Tuga je to, tuga, na šta je došlo i nismo mi jedini, dobro neki su se snašli kô Voja, evo ga dogurô do vrha, al' ostali mislim iz ulice kako ko... Tuga je to... Kažu ova je preko Drine, preko da izvinete čega? Kô da sam ja htjela... Prvo sam bila na Palama deset dana kad smo izbjegli... Bož' me oprosti ne znam š'a bi tom Karadžiću da se smjesti u tu selendru... Lijepo sam poludila tamo... Ovce, čist vazduh, da te bog sačuva. Nisam išla na vazduh ni kad je bio mir, dobro, dva-put sam igrala tenisa, bila je tamo i Bregina Dženana, što je ona dobro izgledala u roza kompletu, i Ada Berber je igrala tenisa pošto je nos operisala, pa je gore isto udarala u zid... I to kažem smjestili nas u nakô vlažnu sobu... Otac mi je ostô na Palama, ja i majka za Beograd, kô velimo hajde kod ujaka, e sad jes' nas ujak trpio tri mjeseca, e onda mu dozlogrdilo. Teške Popičke svima... Dalje da ne pričam, muka mi... Poslije smo iznajmile nekakav stan u pizdićima. Majka se vazda budila, vrišti u snu, te sanja Vase Miskina, te sanjala Skenderiju, te sanjala Pionirsku dolinu... najviše je vrištala kad je sanjala Medžeda iz Pionirske!

(Ponovo pusti neku kasetu, začuje se Hari Mata Hari, naglo ustane i sjedne na sto preko puta psihijatra zavodeći ga.)

Nego recite vi meni ovako, ja ponajviše volim kad se ličnost sa kojom radim intervju otvori pa priča nešto privatno, to mi je onako najljepše... Uostalom mi preko imamo dušu, i vi ste tamo rođeni pa mi kažite jeste li vi bili zaljubljeni i je li to uticalo na vaš poziv i kako, mislim onako po Jungu...

(Ovo izgovara privijena uz njegove noge i lagano i valjda nesvesno mu skida donji deo pidžame.)

Ja sam bila strašno zaljubljena pred rat u jednog Omera... I onda sam svima slagala da je Omer postao zelena beretka da opravdam sramotu, al' strašno je to što se meni desilo sa Omerom, strašno, ne bi' to nikom pričala nego vama, vi ste psihijatar pa shvatate... Deset dana pred rat me ostavio, otišô u Minhen sa nekom Azemom, navodnom rodicom onog Seada Memića Vajte. Je l' se sjećate Vajte? Nije vi vajde ako se ne sjećate, ona je navodno izlazila sa onim Tifom iz *Dugmeta* i sa Dinom Merlinom, kô nekakva lafo koka, mo'š mislit' kak'a je kad je s njima izlazila, elem otišô, ostavio me a ja sam onda kô sve prebacila na politiku, kao on zelena beretka, a u stvari bio karirana, a ja bila sa Karadžićem u zelenari, pa se nismo slagali. E onda kad sam, što vam rekoh, došla u Beograd jadona sa dva kofera sva istraumirana i ko će izač' sa mnom, izbjeglicom?

Ovdje ti sve računaju te ovo koljeno, te ono koljeno. Beogradžanka te stanuje u krugu dvojke, te Dorčolka, a mi smo ti onda došli na kraj sedmice, mislim tramvaja, tamo će žabe krekeću i gdje je posteljina krvava od komaraca! Lijepo kaže moj stric, on je inače išao u razred sa Čirom Mandićem, onim režiserom što je prodavô bureka u Pragu, e kaže meni stric, ko će te bona pratit' kući tako daleko?!

(Šmrca, a onda kad vidi da je psihijatar ostao u gaćama, odskoči.)

Sram te bilo! Hoćeš da me iskoristiš u ovako teškom trenutku?!

(Duboko se zamisli, a onda razveseli.)

Hajd' dobro, muškarac si! Š'a fali! Dobro, sad smo vidjeli dole, daj da vidimo gore!

(Skida ga i razgleda tako da ostaje u gaćama, vozika ga u kolicima levo-desno.)

Pa jes'... E onda sam tu nastavila žurnalistiku, e sad nije se lako ovdje ni probit', vi ste uspio čovjek, to znate, nemaš više rodbine ni prijatelja, nikog svoga... Sama samcata, probijaj se, radi, moli po komunalnim rubrikama, broj mrtvace, al' to ti je kad si Sarajka, a pola Beograda Saraj'vo... *(šmrca)* Probala sam ja da učim i ekavski da se prilagodim... Lepo, belo, nežno, svetlo, jebote, bre, đido loma kod Kize... Zavijam zavrčem, jebiga... Al' zaboravim se... Istrči... Jedno veče idem taksijem sama, i kažem taksisti „onaj neboder lijevo“, a on me izbací iz taksija, kaže „majku ti jebem ustašku“! Tako znači, meni, Stani Popič, čija je baba predratna dama bila i mis Bembaše i igrala bridža kad su ovi balvani još orali njive, e to ti je... Poslije odem majci na pijacu da kupim povrće, tražim mrkvu, seljak kaže nema mrkve, a ja stojim iznad nje, vidim je lijepo, mrkva, narandžasta, dugačka kô š'o smo u školi učili! Nisam luda, a š'a je ovo, kažem, š'a? To je, gospodžice, šargarepa, to imamo, mrkve nemamo... Š'a?

(Voza ga sve brže i brže.)

Neki dan čekam u redu zejtin... Kasnim na intervju sa onom kako se zvaše, e jes', Alkom Vujicom i lijepo kažem „hošte li se malo požurit' molim, propašće mi intervju sa Alkom, došla žena iz Zagreba, nismo se vid'le sto godina“, a neka, bog te pita koje beogradsko koljeno, čušne me pa kaže: „Valjda prvo mi stari Beogradžani da uzmemo ulje, pa onda vi pridošlice...“, lijepo me crta maznula, mrak mi na oči pao. Sad ću ti spucat' oba koljena, al' ne dam se ja isprovocirati, ja sam kulturna! E tako me zajebaju na sve strane. U novinama i da vam ne govorim. Bila sam našla nekog finog momka sa Labudovog, otac mu mehaničar popravljá vazda red bul

kombi Breheni i Bobi, majka isto fina žena, ima doktorat pa ima i butik dole u Pasažu, udara vazda reket za ove tanga gače. I sad šta da vam kažem, mislila sam i uzećemo se, pa šta ću ja stara Sarajka, podnijela bih se nekako poperit' i na to Labudovo. Ljubav je ljubav, privilegio di amar, ne gleda granice... I taman ti mi profurali, pofatali se u parku, kad on onda upozna neku fukaru iz neke grupe tamo je dizala noge kod Džovanija. Puče ti to...

(U transu gurne psihijatra što dalje i ne primeti.)

E Popičko, Popičko, evo me triest i peta, bez djece, bez muža, bez žene, bez ičega... a i ovi moji vrše nenormalan pritisak, stalno me više ono smaraju: kad ćeš se više udat'? Vidi kakva si debela! Al' neka, možda sam i ja malo kriva?! Deset godina sam u hormonalnom poremećaju! E sad da vam pravo kažem, sad sam našla jako finog momka, ovaj š'o se javio. On vam radi po ratištima, o njemu je pisao i Dragoš Kalaić, geostrateg u koloru na dvije strane. Jeste, upoznali smo se na nekakvoj promociji knjige *Filozofija estrade* onog Draška Ačimovića, iz Udruženja književnika. I kaže on meni „š'a se mala kofrčiš kad si naša, treba bolan da se ponosiš, a ne da zavrčeš kô kokoška...“ Ja ti se tu, bolan, totalno rasturim!

(Opet zvoni telefon.)

Čega?! Da sad jurim Halida Muslimovića! Znaš šta, vala ne mogu, ja brate radim intervjuje sa nivoom, pošalji nekog drugog za Halida, pa jeste znam mu daidžu al' stvarno ne mogu, jesam, Hanki Paldum sam obećala al' pod pseudonimom. Neću, neću i neću! Ja jesam bolan izbjeglica, al' ja imam svoj dignitet, nivo...

(Odloži telefon i počne strašno da plače, plače i plače i plače. Briše suknjom suze pa maramicama. Tad vidi da je psihijatar kod vrata.)